

вилученню земель сільськогосподарського призначення для несільськогосподарських потреб, захист від шкідливого антропогенного впливу, відтворення і підвищення родючості ґрунтів, підвищення продуктивності земель лісового фонду, забезпечення особливого режиму використання земель природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення.

Ще одне поняття міститься в Земельному кодексі України, а саме в статті 162, яка передбачає, що охорона земель – це система правових, організаційних, економічних та інших заходів, спрямованих на раціональне використання земель, запобігання необґрунтованому вилученню земель сільськогосподарського і лісогосподарського призначення, захист від шкідливого антропогенного впливу, відтворення і підвищення родючості ґрунтів, підвищення продуктивності земель лісогосподарського призначення, забезпечення особливого режиму використання земель природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення.

Дослідивши ці два поняття слід зробити висновок, що поняття яке визначено положенням Закону України «Про охорону земель» більш ширше ніж поняття передбачене в Земельному кодексі України. Зазначені норми не містять детальної регламентації охорони всіх категорій земель і охорона земель деталізована лише щодо земель лісогосподарського та сільськогосподарського призначення.

Завданнями охорони земель є забезпечення та відтворення земельних ресурсів та екологічної цінності природних і набутих якостей земель.

Значення проблеми охорони земель зростає, якщо врахувати, що охорона земель є важливою складовою частиною охорони навколишнього природного середовища. Від стану охорони земель багато в чому залежить охорона всіх інших об'єктів природи: лісів, вод, надр, тваринного світу, атмосферного повітря. Доцільним постає питання про охорону не лише земель сільськогосподарського призначення, а й інших видів земель державного земельного фонду України: землі населених пунктів, промисловості, транспорту, природоохоронного, оздоровчого та іншого призначення.

Одержано 11.04.2019

УДК 349.41

Лілія Вадимівна КОЛОМОЄЦЬ,

студентка групи ПЗдмс-17-1 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Шуміло О. М.

ПРАВО ПОСТІЙНОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ, ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ

Одним із важливих правових інститутів загальної частини земельного права є інститут землекористування, що включає субінститут права постійного користування земельною ділянкою.

Відповідно до ч. 1 ст. 92 ЗК України право постійного користування земельною ділянкою – це право володіння і користування земельною ділянкою, яка перебуває у державній або комунальній власності, без встановлення строку. Це право також іменується як «землекористування», однак охоплює не тільки право користування, а й право володіння земельною ділянкою, адже користуватися без права володіння не можливо.

Зміст правомочностей володіння і користування землекористувача визначається власником землі. Право розпорядження в даному випадку у землекористувачів відсутнє, ним наділені власники земельних ділянок (державна чи територіальна громада).

Згідно із ст. 125 та 126 ЗК України, право постійного користування земельної ділянки виникає з моменту державної реєстрації цих прав та оформлюються відповідно до ЗУ «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень».

Суб'єкти постійного землекористування передбачені в ЗК України, а саме в ч. 2 ст. 92. Їх перелік є вичерпним, що зумовлює певні незручності.

Для тих суб'єктів, які не перелічені в ст. 92 ЗК України, але мають земельні наділи у постійному користуванні, п. 6 перехідних положень ЗК України був встановлений обов'язок переоформити таке право у власність або у користування (оренду). Але Рішенням КС України від 22.09.2005 р. № 5-рп/2005 дане положення було визнане неконституційним, оскільки обов'язок переоформити право постійного користування не передбачав відповідного законодавчого, організаційного та фінансового забезпечення.

Об'єктами права постійного землекористування є земельні ділянки, що надаються з усіх категорій земель державної чи комунальної власності. Отже відповідне право має особливе значення для використання ділянок, що не підлягають передачі в приватну власність.

Безстроковість права постійного користування земельною ділянкою забезпечує підвищення ступеня стабільності землекористувача. Це є певною перевагою перед деякими іншими видами користування земельними ділянками, як наприклад – орендою або емфітевзисом.

Висновок: Юридичне значення права постійного землекористування полягає у тому, що воно виключає можливість виникнення так названої «подвійної» власності держави або територіальних громад та їхніх підприємств, установ і організацій. Наявність цього інституту права формує систему земельних відносин, в яких держава або територіальна громада є власниками землі, а їхні підприємства, установи та організації – постійними користувачами земельними ділянками.

Одержано 16.04.2019

